

REALITATEA

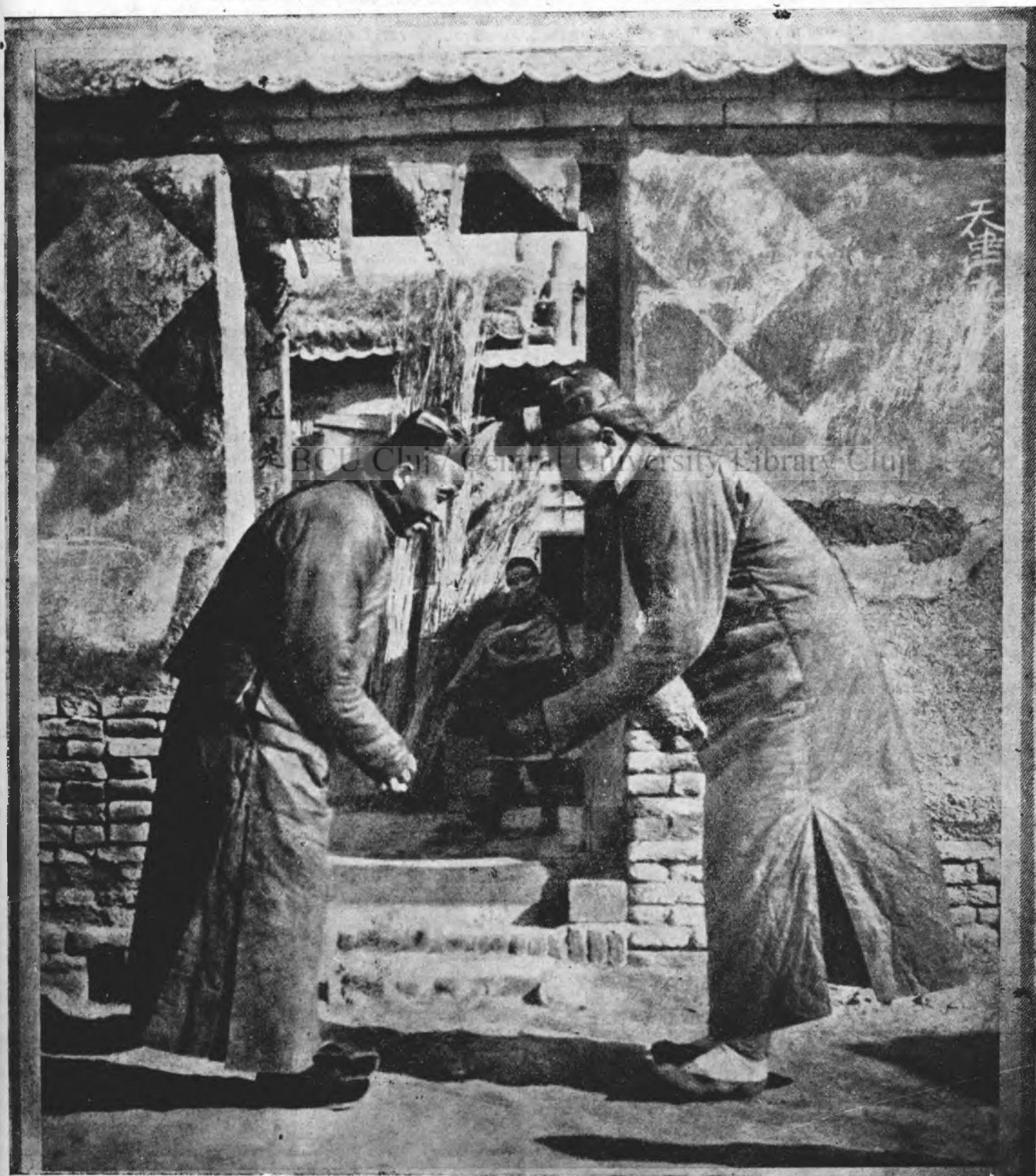
(SAU LUCRURILE ASA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATA

ABONAMENTE: Pe un an 350 lei;
pe 1/2 an 180 lei; pe 3 inani 100 lei.

APARE TOTDEAUNA DUMINEGA
Sub Direcția unui Comitet

Redacția și Administrația:
Cluj, Str. Regina Maria, 38.

SALUTUL IN IMPERIUL CERESC

(Ilustrație la articolul din acest număr „Salutul la diferite popoare”)

„REALITATEA ILUSTRATĂ”
revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj—str. Regina Maria Nr. 36—Cluj
Telefon 4-46

Pentru București: Calea Victoriei 39.
Telefon 63-92

PREȚUL ABONAMENTULUI:
Pe un an întreg Lei 350
Pe o jumătate de an „ 180
Pe trei luni „ 100

PENTRU STRĂINĂTATE:
Pentru America \$5
Jugoslavia și Cehoslovacia . lei 500

Snb direcțiunea unui comitet
Secretar de redacție: N. Constantin

Duminea Floriilor

V IN Floriile cu soare, și soare
rele cu Florii...

De Florii eram siguri, — cad în
totdeauna cu o săptămână înainte
de Paști, — dar de soare aproape
că pierdusem nădejdea. Primăvara
s'a lăsat așteptată ca o ibovnică în-
vățată de femei cu nărav să nu dea
buzna peste flăcău: „Lasă-l să te
aștepte și să crape fierea în el, că
așa te va iubi mai mult.”

Ni-i dragă primăvara deacum, —
nu pentru că zimbește mai șagalnic
decât pe vremuri, dar pentru că ne-a
lăsat să o dorim mai mult. Iarna a
avut grijă să sosească de timpuriu
și să zăbovească asemenea unui mu-
safir prost crescut. Și-a fost o iar-
nă, vai, nu încrunțată ca un dicta-
tor, ci arțagoasă ca o cumătră.

Altădată nîngea ca la teatru, fru-
mos, poetic. Motiv de feciorelnică
poezie, cu alb nevinovat: zăpada
acoperă pământul în mantie de her-
mină, ingeri cu aripi albe, oameni
cu suflet de porumbel, — și așa mai
departe.

Altădată știam că e vânt în Noem-
brie, moină de sărbători, ger stra-
nic în preajma Bobotezei, un dram
de răzmeriță în atmosferă, după
aceea, — și gata socoteala.

Primăvara își trimitea ghiociei, —
soli candidi, albi, sfioși, simțeam în
suflet imbolduri cerul ne părea mai
puțin cărpănos și trântiam o
ochiadă cucoanelor cari ni se păreau
mai tinere, mai fragede.

Altădată știai că'n Martie e soare
și e cald. Exceptând zilele Babe-
lor, — erau numai nouă la număr
— cerul era senin, te'ndemna să
faci comparații poetice între azurul
lui și azurul ochilor dragei tale,
vântul adia blând ca un falfăit de
evantai nipon, — și așa mai de-
parte. Luna caie a trecut a avut trei-
zeci și una de zile și fiecare zi a
fost o babă cu clonț urât.

N'am lepădat șoșonii, n'am lepă-
dat galoșii, căciula, inlarul de la
gât și blana de pe noi, — în cazul
când, bineînțeles, n'am dărdăit în
pardesiu boem.

Am așteptat zadarnic un semn de
vreme bună, o veste care să ne bu-
cure și să ne încălzească. N'am vă-
zut niciun semn, dar am auzit o
glumă de cafeena: anume că d.

Găetan, peștele cunoscut, ar fi fost
pus în libertate în... urma inter-
venției babelor din luna ce-a trecut.
Bine că am scăpat de iarnă și
bino c'am intrat în Aprilie. E soare.
E frumos. Zâmbește cerul, zâmbim
și noi. Mai face să trăești. Mai face
să trăești... Ion Pas.

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

SĂPTĂMÂNĂ trecută, în poli-
tica internă s'au produs o se-
rie de întâmplări de seamă.
Prăpastia care desparte partidul

PARIAMENTUL a votat legea
chiriilor. Până în cele din ur-
mă, ministrul de justiție s'a indu-
plecat să nu năpăstuiască atât de
rău pe chiriași, cari n'au de
unde plăti chiriile cerute de
proprietarii de azi, și să mai
prelungiască dreptul de a rămă-
nea în locuințele pe care le ocu-
pă, tuturor acelor chiriași cari
înainte de 1916 — pentru Ve-
chiul Regat — și înainte de 1914
pentru ținuturile alipite — plă-
tiau chirii sub 2000 d lei la Bu-
curești, 1800 lei în orașele mu-
nicipiu și 800 lei, în celelalte lo-
calități. Chiriile se sporesc însă
mult.

MARE turburare a produs în
Parlament legea cultelor. Mi-
nistru Lapedatu încercând să
împace pe uniți, a nemulțumit
pe ortodoxi. P. S. S. Mitropolitul
Bălan, împreună cu prelații ort-
odoxi, s'au retras din Parlament
și au părăsit capitala. Nu se poa-
te socoti că această retragere a
fețelor bisericești să fi fost făcu-
tă fără învoirea Sanctietății Sale
Patriarhul, și atunci s'ar putea
întâmpla că legea cultelor, odată
votată, să nu fie promulgată, de
înaltul conducător al bisericii or-
todoxe, care este și în Regentă.
Situția, în acest caz, ar fi de-
stul de grea. Nu se știe cum va
eși guvernul din încurcătură.

CAMERA și Senatul iau va-
canța de sărbători, la
9 a lunii acesteia. Până atunci
se poate ca imprumul de sta-
bilizarea să fie făcut. Leul no-
stru este tot mai scump, pe pie-
țele străine. Aceasta înseamnă
că România se bucură de credit
mereu sporit. Este aceasta sin-
gura nădejde de mângăiere a țării,
care acum se sbate în mare
lipsă. Falimentele sunt tot mai
multe și oamenii săraci cu greu
pot duce viața scumpă, când și
lipsa de lucru este atât de mare.

DOMNUL Mussolini, „Ducele”
și-a arătat față de Rother-
mere, cel din solda nemeșilor
unguri dela Budapesta, iubirea
mare pe care o are față de „po-
porul cavaleresc al maghiarilor”,
și i-a arătat că, în cecece privește
Ungaria, — intrucât ea nu se
mărginește cu Italia — dânsul,
Mussolini, n'ar avea nimic îm-
potrivă, ba chiar s'ar bucura,
dacă granițele s'ar muta, așa în-
cât să cuprindă toată minorita-
tea maghiară, câtă trăiește în
statele succesoare. Bun înțeles
că „Ducele” Italiei se ridică îm-
potriva gândului ca aceeaș mă-
sură să se aplice și țării sale,
în cecece privește mulțimea de
austriaci căți trăiesc în ținutul
Brennerului. D. Mussolini de bu-
nă seamă nici când nu s'a uitat
pe o hartă, cum stă alcătuirea
pe popoare a țărilor. Ar fi văzut
că România bunăoară, dacă ar
fi măcar în glumă vorba de a da
înapoi Ungariei ținuturile pe care
le locuiesc cele câteva sute
de mii de unguri din țara no-
astră, ar fi nevoită ca, odată cu
ele, să lase în stăpânirea guver-
nului dela Budapesta, mai bine
de două milioane de români.
Deasemenea ar fi văzut că și
astăzi în Ungaria trăiesc oameni
de neam străin, și printre alții
mulți români, dar că nu s'au
putut da acele ținuturi statelor
respective, pentru că între acele
state și ținuturile, locuite de oa-
meni din neamul lor, se găsesc
foarte mulți unguri. Ducele Mus-
solini cu Rothermere, a adev-
rit încă odată înțelepțiunea pro-
verbului că „satul nu trebuie să
facă ce face popa.”

Numărul de Paști al „Realității Ilustrate”, care va apărea
în 28 de pagini, cu o copertă colorată, va fi o podoabă
execuție grafică, va conținea numeroase articole educative
distractive și va avea multe ilustrații frumoase. Acest număr
nu poate să lipsiască din nici o casă, de sfintele sărbători.

Incercări literare

STEAUA

A adormit acum întreg pământul
Scăldat în raza limpede de lună.
S'aud'o'n depărtări cum bate vântul
Și în adânc de codru frunza șușotă

Un freamăt lung armonios de pământ
Trmurătoare se'nălță către stea.
O! Stea, ce licărești umil în noaptea
Spre tine zboară gândurile mele!

În alte ori tu străluceai feeric
În liniștea singurătății tale...
Acum de ce privirile-ți sunt palide
Și te scufunzi încet în întuneric

Sclipirea îți alunecă bolnavă
Prin negurile umede și dese
În lumea ta eterică din slavă
Te pierzi de doruri vii, năințind

Te doare poate cruda veșnicie
Din calea-ți depărtată neștiută,
Te obosește recea armonie,
Nemărginirea ce scilipește mătă?

O steaua mea! Ce dor umbri am
Lucire de pe fruntea-ți argintie,
Ce gând amar a'ntunecat lumina
Din inima-ți voioasă și slobodă!

Dar poate-i o durere trecătoare
Ce'ntunecă privirea ta divină
Și mâine străluci-vei zămbitoare
În lumea-ți fericită și senină...

Și vei trimite blânda-ți mângăiere
Asupra mea ca'n vremi odinioare
Și n'oi mai rătăci pe căi stingher
Sub vântul vieții aspre ce doborâre

Sub scânteerea-ți palidă curată
Va tresări singurătatea mătă...
Simți-voi cum o rază îmi arată
Cărarea mea, de-atâtea ori pierdută!

Atunci noi suferi-vom împreună
Și n'om mai fi atât de singuri
Vom asculta cum frunza'n codru șușotă
Sub mâinile zefirilor salbatice...

Comoara cea de licăriri albastre
Din ochii Noptii — zee milostivă
Va destrăma amarurile noastre
Și ne va ocroti deopotrivă...

O! Steaua mea, destramă liniștea
Tot vâlul norilor cu raza-ți blândă
Și'mbracă într'o vrajă fericită
Durerile din inima-mi plâpândă!

Ștefan Ștefan
București

SEARA

Satul se învălne în noaptea
Căre blând coboară de pe deal
Vântu'ngănă mii și mii de șoape
Răul tainic — apa-și bate'n mal

Din'nălțimi o seceră de lună
Varsă raze peste mcrii'n floare
Tainic clopotul din turn răsună
Anunțând o zi de sărbătoare.

Emil V. Câmp

OTRAVA O MENIRII

Trista situație ce-o înfățișează chipul ce-l vedeți, e generală în zilele noastre. Se pare că războiul din care am ieșit de destulă vreme, a deslănțuit patimi de rând, poftă de îmbătare la propriu și la figurat, pe cari zadarnic încearcă cei îngrijorați de soarta lumii să le înfrâneze. Incercări pentru a pune capăt ravagiilor ce le face cu otrăvurile sale cărciumarul-moarte, calegiul-moarte, restauratorul-moarte, s'au inițiat în diferite state; la noi planurile referitoare la alcoolism ale d-lui Vintilă Brătianu; la unguri legea recentă prin care se interzice minorilor sub 18 ani, sub pedeapsa închisorii aplicată proprietarului de local delicvent să consume băuturi; dintre toate acestea incercări însă, cea mai uriașă a fost a Statelor-Unite, cari au decretat prin lege prohibiția totală.

Cu toate incercările acestea însă, lumea nu voește să o rupă cu cărciumarul ce-l vedeți în chipul de mai sus. Se pare că-i ne bună această lume, fapt pe care-l dovedește îndeosebi ceace se întâmplă în America, în țara prohibiției totale.

Care este situația acolo? Se poate să n'o cunoașteți?

Căci presa alarmată a Statelor-Unite e plină de strigăte de alarmă, de alarma că s'a ajuns sub regimul totalei prohibiții, la o stare de lucruri cu mult mai rea sub toate raporturile, decât înainte de introducerea legii prohibitive.

Disprețul față de prohibiție a ajuns la culme. Întâi din partea vizitatorilor clandestini, ai otrăvurilor. Apoi din partea publicului, care parcă se ia la întrecere în consumări de cantități și de calitate cu mult mai periculoase ca înainte. Se consumă acasă și în anume localuri, cari de vreme ce prosperează așa cum prosperează, dau dovada că sunt nu numai știute, ci chiar tolerate mutual. Căci s'ar putea orze

Moartea, sub înfățișarea de crâșmar, din chipul de mai sus, a devenit, în zilele acestea postbelice solicitata tuturor. Milioane și milioane de mâini se întind spre otrava ce o imbie ea. Vinars sau secărică, țuică sau drojdie, rachiu sau brandy, trăscau de rând sau lichior parfumat, lumea le apucă fără cel mai mic păs, măcar că și una și alta e otravă curată: otravă pentru trup și otravă pentru suflet, otravă pentru caracter și otravă pentru reputația omului.

Sub atâtea și atâtea aspecte, otrava acestui sinistru cărciumar seceră tinerețe și bătrânețe, corupe oameni de omenie și sporește ceata criminalilor, ia banul dela gura flămânților și averile din familii, făcând să curgă sângele și să se ducă pe gârlă toate agonisirile.

Nu-și dă lumea seama că ar trebui să pună capăt acestei stări de lucruri?

inchipui că'n țara celei mai sigure poliții, toți amatorii de otrăvuri alcoolice să poată să afle drumul către localul interzis, și numai autoritățile nu? De altfel nu odată s'a ridicat din tabăra prohibiționiștilor acuzația gravă, că însuși statul incurajează clandestinismul de felul acesta, prin simplele taxe cari n'au altă urmare decât sporirea de prețuri și tot mai mare patimă pentru țării.

S'a făcut socoteala, că pe vremea așa ziselor „saloane”, unde se consuma de obicei bere, vin obișnuit și mai arareori otrăvuri tari, numărul acestor localuri era la New-York de 12.000. Locul acestora l-au luat așa zisele localuri de conversație, speakeasies, al căror număr la New-York este de 16.000—20.000, și în cari, fără să stea ca „saloanele” de odinioară, sub controlul autorității, se vinde băutura cu mult mai nocivă decât cea din vechile „saloane”.

Preparatele cari se consumă acolo astăzi—căci acesta-i cel mai potrivit nume ce li se poate da—exce-

lează 'ntotdeauna prin tăria lor omoritoare. Extracțiile cele mai periculoase au ajuns să fie cele mai căutate, și fabrici întregi lucrează la prepararea lor, sub regimul celei mai strălucite prohibiții. Presa americană chiar face mare caz dintr'un lucru de care ntr'adevăr și are de ce să se lege: Președintele Statelor-Unite, spune ea, se duce fericit că a făcut treabă mare în țara cu prohibiția, să-și petreacă vacanța de vară departe în munții din South-Dakota; și'n vreme ce el se gândeste fericit la binefacerea regimului „sec”, chiar și acolo, la câteva mile dela reședința sa, câteva zeci de fabrici lucrează la continua eludare a legii. Fabrici de acestea sunt zeci de mii în America, și la produsele lor otrăvitoare trebuie adăugate cantitățile enorme cari se importează prin contrabanda cea mai iscusită și mai uriașă, făcută pe apă, pe uscat și prin vândut

Constatăriile acestea au trebuit să deie mult de gândit americanilor.

Ei își dau seama, că prohibiția în

loa să fi strâns sau măcar diminuat pericolul alcoolismului, l-a mărit însutit. S'a întâmplat cu această prohibiție ceace s'ar întâmpla în cazul unei prohibiții a tutunului, opiumului, cocainei și morfinei. Ar dispărea fumatul, dar cocainomania, morfinomania, opiomania, ar ajunge mai periculoase ca niciodată. E într'adevăr de constat, în rândul cel dintâi, că lumea americană obișnuită n' special cu bere, de când i s'a interzis băutul bănturii slabe, s'a apucat de tari, și s'a apucat cu perversitatea obișnuită care stimulează o eludare. Patima, de unde înainte cuprinsese în special pe oamenii făcuți, azi a cuprins și tineretul. Sărăcii apoi se iau la o adversă întrecere cu cei de sus, tocmai pentru ca să dovedească că dacă s'a adus prohibiția, ea n'a fost adusă pentru ca băutura să devină monopolul milionarilor și miliardarilor.

În proporție cu aceste cucariri ale patimei, în proporție apoi cu calitățile din ce în ce mai periculoase ale extractelor și combinațiilor băute, a sporit implicit și criminalitatea. Presa americană e cu drept cuvânt alarmată, că de unde prohibiția fusese sortită să aducă tocmai o scădere a criminalității, criminalitatea a sporit sub regimul „sec” mai mult ca'n oricare an „udat” din trecut.

În fața tuturor constatărilor acestora, faptul că guvernul intenționa mai zilele trecute să vină cu spori de amenzi pentru ca să asigure prohibiției o mai puțin ridiculă eficacitate, a fost primit nu numai cu scepticism, ci chiar cu ostilitate, căci n'ar fi dus la nimic altceva decât la o scumpire a consumației și a contrabandei și la o implicită calitate mai proastă a extracțiilor și amestecăturilor ce se vând pe sub ascuns.

Învățați să vă construiți singuri aparatul Radiofonic

Fenomenul de rezonanță, acord. Ce sunt condensatorii

(4)

DE acțiunea electrică a undelor se legă și o acțiune magnetică. Curentul, care se formează în antena de emisie, se înconjoară cu linii de forțe, de formă inelară, magnetice.

În antena de recepție se produce aceeași stare, ca și în antena de emisie: un curent electric circulă. Acest curent însă este mult mai slab decât în emițător. Căci, cea mai mare parte a energiei emise se pierde prin spațiu. O antenă de zece metri, așezată la o înălțime potrivită, primește dela stațiunea de emisie depărtată numai de zece kilometri, d'abia a suta mia parte din energia transmisă; într-o depărtare dublă nu mai primește decât un sfert din această cantitate. Aceasta e și motivul pentru care, din punct de vedere al economiei tehnico-transmisia la distanță a energiei apare, deocamdată, cu totul nerațională.

Se înțelege că recepția undelor este legată cu multe greutateți, și e nevoie de instrumente foarte sensibile, căci curentul care se produce în antena de recepție nu are decât o intensitate de milionimi de amperi, pe când curentul antenei de emisie, chiar la stațiuni mici, trebuie să aibe 10 până la 20 amperi, iar pentru stațiunile mari ajunge și la 100 de amperi. (Trebuie să menționăm — pentru comparație — că într-o lampă electrică, de incandescență obișnuită, e nevoie de o intensitate de jumătate amper).

Nici n'ar fi posibil să se recunoască forțele electrice, în antena receptoare, dacă n'ar interveni o acțiune deosebită, de care vrem să ne ocupăm: **rezonanța**.

Acest fenomen e cunoscut din muzică, unde de asemenea este vorba de unde, anume de **unde sonore**.

Dacă la o coardă de vioară se produce un sunet, atunci coarda analoagă dintr-o altă vioară se va pune și dansa în vibrație, și va scoate un sunet, însă mai slab. Vibrațiunea coardei a pus în mișcare aerul și undele sonore din aer, înfălnind o coardă identică, au pus-o în vibrație. De sigur că ne-am putea întreba de ce și alte corzi, ale aceluiași vioară, care sunt și ele izbite de undele sonore ale aerului, nu se pun în vibrație, odată cu prima coardă. Lucrul se explică prin faptul că fiecare coardă are un alt ritm, în sine, unele vibrează mai repede, altele mai încet și astfel nu pot fi puse în vibrație, decât de anumite lovituri ale aerului. Tot astfel un leagăn, dacă îl vom mișca prin lovituri domoale, dar date de fiecare dată când leagănul pornește, spre a se depărta de noi, vom face ca acesta să se lege tot mai tare. Dacă am da loviturile în momentul când leagănul vine spre noi, aceste lovituri ar avea un efect tocmai contrar de primele, ar înfrâna lea-

gănul și l'ar opri. Mișcarea aerului, față de coardă, se comportă la fel. El nu poate pune în vibrație decât coarda care are posibilitatea de a se mișca în ritmul imprimat de dansul. Se spune că cele două coarde sunt la unison, sau că sunt în rezonanță, cu undele sonore.

Aceleași condițiuni trebuie să îndeplinească și în antena de recepție, pentru ca aceasta să poată primi unde electrice. Și antena de recepție trebuie să fie la unison, trebuie să fie **acordată**. După cum știm în antenă, aleargă în sus și în jos, electroni; și aceștia au un anumit ritm, un anumit **grad de oscilație**. Avantajul este că se poate aranja după voie acest grad de oscilație. Pentru că el nu depinde numai de forma antenei dar și de aparatul care se găsește în cutia de recepție. Acolo se află **BOBINE**, făcute din numeroase inele (spire) de sârmă, prin care curentul electric trebuie să treacă. Acolo se formează, ca în orice bobină, un câmp magnetic, aceasta înseamnă că interiorul bobinei devine magnetică. Acest câmp magnetic lucrează ca o frână. După cum se introduce mai multe sau mai puține spire de sârmă, curentul va fi mai tare sau mai puțin înfrânat, și prin aceasta se schimbă înțelesul, cu care pendulează încoace și încolo curentul. În felul acesta, prin lungirea bobinelor, avem posibilitatea de a schimba întreaga oscilație a sistemului, format din antenă și spire de sârmă. Putem accorda antena, după undele care sosesc.

Există și un alt mijloc de a accorda undele: e **condensatorul**. Acesta e format din două serii de plăci metalice, așezate unele în fața altora, între care se găsește un spațiu de aer. Tot a doua placă metalică este fixată la o aceeași axă, așa încât avem două serii de plăci care se pot mișca una față de cealaltă, plăcile unei aceleiași serii rămânând fixe. Curentul circulă în plăcile condensatorului, care are acțiunea unui burete. Un burete care ar suge curentul așa că dacă tensiunea dintre plăci devine prea mare, să dea îndărăt curent, în circuit. Condensatorul poate schimba ritmul oscilațiunii, după cum el se mărește sau se micșorează. Dacă se rotește o serie de plăci, atunci plăcile se vor acoperi unele pe altele numai în parte și nu mai rămân active decât bucățile interioare de plăci: e același lucru ca și când am fi micșorat plăcile. Astfel prin rotire putem varia capacitatea condensatorului. Și aceasta ne permite de asemenea să acordăm antena.

Acțiunea rezonanței face ca cele mai mici cantități de energie ale undelor, sosite, să poată fi prinse. Se produce o **oscilație** a energiei; e același lucru ca și când am pune în leagăn în mișcare puternică, prin impulsioni mici, în cazul când lo-

Superstiții în Palat

Superstiția e încuibată nu numai în poporul de jos, ci de multeori o vedem furisată chiar și în palatele regale. Spiritismul de exemplu, știm, că mai întâiu s'a practicat în saloanele societății înalte.

Misterele farmecului captivează mintea omenească și când o dorință trecătoare nu-și poate satisface cu mijloace cunoscute, naturale, recurg la **acel ceva** supranatural.

Infig în haină trei ace, ca fata să se poată mărita după un an și încă cu alesul inimii sale; când es din biserică după cununie, fac pași de câte un metru și toate acestea sunt sacrificii aduse zeiței farmecului.

Acestea s'au văzut cu ocaziunea căsătorilor prințeselor engleze.

Dacă după cununie es cu pas mărunț din biserică, rămân fermi convinși că primul născut din această căsătorie va fi fetiță. Și cum, la curțile regesti e mai mare bucurie când primul născut e băiat, eșind din biserică fac pas mare peste prag, pentru ca primul fruct al acestei nunți mai bine să fie prinț decât prințesă.

Regele ungar, Francisc Iosif, când visa noaptea morți și morminte, în ziua următoare nu se mai ocupa cu afaceri nici de-ale Statului nici familiare.

Și cancelarul german Bismarck era puțin cam superstițios. Când călătorea și-i trecea o pisică peste drum se înferea înapoi. Ziua de Vineri era nefastă pentru el, fiindcă din vremi inmemoriale o știa nenorocoasă.

Cristina, regina Spaniei, purta la colier un ochiu de corb; susținea că-i aduce noroc. Acesta îl primise dela bunică-sa încă atunci când era mică prințesă de Austria. Și numai atunci îl aducea noroc, când îl purta deasupra inimii.

Dar inelul Castiglionei?

Acest misterios inel a fost purtat câțva timp și de Cristina, cu toate că întreaga Spanie susținea, că-i aducător de nenorociri, Regina însă n'o credea aceasta, fiindcă dezastruoasa învingere a Spaniei de către America, din timpul ei, o atribuia pierderea ochiului de corb.

Fermecatul inel de opal fusese al contesei Luisa Castiglione, pe care o iubea mult Alfons al XII-lea. Regele îi și promisese căsătorie, dar când interesele Statului i-au cerut să abandoneze pe Lucia în favorul

vim în ritmul potrivit. În felul acesta curentul în antena de recepție ajunge la o putere destul de mare, spre a fi prins cu instrumentele obișnuite. De sigur însă că e nevoie de un aparat foarte sensibil, dat fiind forțele extrem de mici.

În rezumat: **dela antena de emisie prin fenomenul câmpului electric undele influențează antena receptoare. Undele electrice se răspândesc în tot spațiul, în mod ritmic și antena receptoare le poate prinde, sprijinindu-se pe fenomenul de rezonanță electrică.**

Mancedesei, cea dintâiu l-a blăstămat.

Familia Castiglione avea ca relievă un splendid inel de opal, pe care îl luase un străbun al familiei, după un războiu câștigat, din degetul unui **maur**. Maurul a blăstămat (afurisit) pe proprietarul din orice timp al inelului, proorocind moartea oricărui purtător în decurs de un an.

Acest inel l-a trimis Lucia cadou de nunță regelui. Reginei Mancedese i-a plăcut atât de mult inelul, încât l-a rugat pe rege să-l lase să-l poarte ea.

Alfonso i-a dat inelul, dar din acea zi, sa îmbolnăvit și peste câteva luni muri. Regele scoase inelul din degetul defunctei și-l dete bătrânei regine Cristina, care deosemena își dete duhul peste câteva luni. Afurisita relievă fu dăruită în urmă, surioarei mai mari a regelui, Mariei della Piedod, care în scurte zile se nimici, în urma unei boale misterioase.

După aceste nenorociri, regele n'a mai a dat inelul nimănui: l-a tras el în deget și peste 24 ore muri.

A doua soție Maria Cristina a luat la ea inelul fermecat. Când fiul ei Alfons al XIII-lea se îmbolnăvi, judele a pretins tare ca să se prăpădească, atât inelul cât și ochiul de corb.

Regina s'a supus, inelul l-a adărnat la gâtul statuei sfântului protector al familiei, unde se poate vedea până azi.

De ochiul de corb însă n'a voit să se despartă...

La curtea daneză, regina Luiza era captivată de credința într'un farmec național. În hainele fetelor sale dela prima „confirmare”, între becusături, cosea înlăuntrul acul rugă cu această ocazie. Credința era că aducea partide bune fetelor — ceea ce s'a și întâmplat dealtfel.

La curțile țarilor, era înrădăcinată credința, că țarului, familiei și oaspeților, numai în acel caz le va cădea bine mănăcarea, când dama de curte, va imprăști înainte de a începe masa, o mână de sare pe la spate.

Proectul acesta a stârnit o amplă discuție, în decursul căreia toate constatările arătate de noi mai sus, au fost făcute din plin. S'a mai îndăugat acestora una, care nu e mă puțin savuroasă: constatarea că în vreme ce snb regimul vechi nu se obișnuia să se moară din cauza beției, astăzi alcoolismul este unul dintre principalii agenți ai mortalității din America.

Rămâne de văzut, ce măsură va putea să găsească Statele-Unite, pentruca să iasă din încurcătura ce și-au provocat-o. În orice caz experimentul american trebuie să plureze mereu în fața legiuitorilor europeni, a căror râvnă de-a combatte alcoolismul trebuie să cante și soluțiile la cari America n'a stat să cugete. Căci noi credem încă că pot să fie și soluții de-acelea, singurele eficace.

SALUTUL LA DIFERITE POPOARE

Chiar și animalele superioare nu trec indiferent unul față de cellalt, când e vorba de indivizi de aceeași specie. În mod obișnuit ei se miros unul pe altul. Printre oameni, nu există nici un grup care să se găsească la un nivel atât de coborât.

Prin salut se înțelege, la toate popoarele, semnele externe pe care și-le fac indivizii, când se întâlnesc, când își iau rămas bun, sau când se vizitează. Sunt semne de prietenie, de dragoste, de urare de bine, de stimă, etc. Felul de salut este

meat să nu se poată cunoaște și saluta, decât prin miros. Totuși, există popoare de o cultură nu chiar de tot înapoiată, ci oarecum mijlocie, care au un fel de a se saluta, ce amintește foarte mult mirosul animalelor: e vorba despre frecarea nasului unul de altul, cum fac popoarele din țările lapone

foarte diferit, la diferitele popoare și salutul depinde de climă, de spiritul religiei, de obiceiuri. Salutul între oameni există de când e lumea. În decursul timpului și-a schimbat doar forma, dar în fond tot același este: exteriorizarea sentimentelor de bucurie la întâlnire.

altuia, ceea ce în alte părți e ofensă.

Olandezii: — **Cum călătorești? Cum plutești? — Ai prânzit bine?**

Japonezii își aruncă topancile (Incălțămnița).

Laplandezii își bat nasurile deolaltă.

Lemurii, în vecinătatea insulelor Filipine, își freacă nasul de picioare reciproc.

Locuitorii Mexicului se întâmpină cu salut creștinesc:

— **Fii binecuvântată Născătoare de D-zeu!**

La noi e obișnuită formula: **salut, noroc, sănătate, ura, să trăiești;** la poporul de jos: **de-a D-zeu bine, ș. a.**

În Abisinea indigenii își sărută mâinile unul altuia; sau că unul din ei desface cingătoarea celuilalt înfășurând-o pe lângă sine așa că cellalt rămâne complet gol.

În Africa, regii și capii triburilor se salută apăsându-și unul altuia cele două degete din mijloc.

Arabii se salută:
— **Să treci în pace! — Primește-l D-ne! — Mult noroc!**

Locuitorii din Astrac se desculță uneori de un picior, alteleori de ambele.

Țăranul francez, din contră, când se apropie de el un preot ori alt domn, își trage ghețele (pe cari le crută pe drum de țară) în picioare. Și o fac aceasta în special femeile.

Chinezii, când se apropie unul de altul, drept salut, își așează mâinile scuturându-le pe piept, zicând:

— **Cin, cin!**
ori:

— **Măncat-ai deja orez?**

Locuitorii Cyclandului se salută turnându-și apă în cap unul altuia. Danezii: **Să trăiești fericit!**

Germanii: **Cum îți merg afacurile? — Ce faci? — Cum te simți?**

Englezii rar își scot pălăria; te salută: — **Ce faci? — Cum ești?**

Salutul Grecilor de azi:
— **Ce faci?**

Hindușii își zgâțae barbile unul

Mai au în uz și formule spaniole. În Neapol se zice de obicei:

— **Să te întărești în sfînțenie!**

Polonii:
— **Îți cad la picioare! — Slavă D-lui!**

Rușii:
— **Bună sănătate! — Sunt servul tău! — Sunt iobagul tău!**

Scoțienii:
— **Cum sună cei de-a casă?**

Spaniolii:
— **Mergi cu D-zeu! Cum e măria ta?**

Sultanul insuli Ternate primește în audiență stând în picioare, pe când toți ceilalți sed, ca și când șederea a fi o situațiune inferioară.

Și în fine, salutul cel mai caracteristic, cunoscut de lumea întregă e cel al Trappistanelor:

— **Memento mori!** (Adă-ți aminte de moarte!)

SEMN DISTINCTIV

Oaspele (către băiatul de țăran care-l întâmpină):

— **Spune-mi băiete, unde e tatăl tău?**

— **E în cotețul porcilor.**

— **Hai cu mine, că nu-l cunosc.**

— **Poftiți numai singur, pe capul cârnia veți vedea pălărie, acela e tata.**

Marca senzație

(Urmare și sfârșit)

de Iwars

(Maud Madison, o tânără miliardară americană, vrând să nuimiască lumea, a pus condiție logodnicului ei că numai atunci se mărită cu dânsul dacă îi va aduce în dar colierul de perle al Impărătesei Catherina a Rusiei, colier care se vindea la Berlin la licitație. Podoaba — și pentru că altminteri a revenit prea scumpă — dar mai ales pentru ca zierele să vorbiască de acest lucru — trebuia să fie introdusă în America prin contrabandă și nevămuită. Neavând încotro, logodnicul Mr. Charles Torthon trebuie să se supună acestui capriciu și el pleacă cu vaporul la Berlin ducând cu sine pe secretarul său, particular, John Bood, însărcinat să cugete pentru stăpânul său. Acesta își frământă zădarnic mintea spre a găsi un plan acceptabil așa încât să poată aduce în America, înșelând vigilența vameșilor colierul cerut. Ziarele americane discută cu aprindere această însărcinare originală a lui Mr. Torthon și în Statele Unite se angajează nenumărate pariuri, pentru și contra reușitei întreprinderii.)

DISPOZIȚIA lui Mr. Torthon nu s'a îmbunătățit nici când vaporul a ancorat în Hamburg și nici la sosirea în Berlin. Johnny părea că nu are nici o idee.

În Berlin cumpărarea a decurs ușor. Mr. Torthon a plătit un check asupra Băncii Germane, pentru care își deschisese încă din New-York un credit. Când văzu în fața sa, și-ragul de perle, tot una de mari, roze și violet, într'o strălucire plăcută, ca și când lumina ar fi țâșnit din ele, așezate pe perna de mătase a casetei, îl cuprinse orgoliul proprietarului unei podoabe unice.

Plin de veselie, dânsul spuse: „Aș da 50 de mii de dollari dacă colierul ar putea să fie de acum dincolo. Această podoabă se potrivește pentru Maud.”

John Bood sări numaidecât. „Dați-mi un check de 50 de mii de dollari pentru banca din New-York și eu vă aduc colierul până acolo.”

Mr. Torthon rămase înmărmurit. Johnny îi desvoltă însă planul atât de logic și atât de simplu, încât Mr. Torthon se bătu peste genuchi și hotărî sentențios:

„Johnny asta este o idee, care merită singură 50.000 de dollari!”

Pe cât de liniștită fu trecerea către Europa, pe atâta de plină de peripeții fu înapoierea în America. Mai întâi se întâmplă că Mr. Johnny Boodh, secretarul particular al respectabilului Mr. Torthon, într'o noapte, căzu peste bord. Atlanticul, care luase în Southanptoun pasageri de clasa întâi și călători între punți, se găsea de abea de 12 ceasuri în largul mării și șbură cu o înțeleală de 20 mile marine pe oră, pe întinsul verde stropit cu alb, al Oceanului, cu luminile strălucitoare aprinse pe toate punțile, când ofițerul de pază cam pe la orele 10 auzi de pe punte o cădere greoaie în apă, un strigăt de ajutor pe jumătate înecat și tipătul de alarmă „Om pe-

ste bord.” Ofițerul aruncă imediat un colac de salvare care luminează singur și lăsa o barcă de salvare să cerceteze înapoi cu toată atenția. Atlanticul descrise în plină viteză, un cerc, în jurul aparatului de salvare, dela locul accidentului. Barcă cercetă cu ajutorul unui far luminos toate împrejurimile. Osteneala fu zadarnică, bărbatul căzut trebuia să fie părăsit. Barca se înapoie, și Atlanticul își lua calea înainte. În dimineața următoare se stabili dispariția lui Mr. John Bood. Secretarul particular lipsea, cabina sa era goală. În tot timpul călătoriei nici nu fusese vizibil. Nu se simțise bine și astfel fusese oprit să stea în societatea celorlalți pasageri. Stewardul îl slujise în cabină, totuși nici acesta nu văzuse prea mult pe pasagerul bolnav, care stătea mereu cu capul legat, în pat.

Mr. Torthon fu foarte afectat de dispariția secretarului său și rămase întristat și tăcut. Cântându-se secretarului înecat a fost găsit un pasager fraudulos. Un irlandez lung și înalt cu o față zimbitoare, plină de bistrii. Flăcăul stătea într'o barcă de salvare, unde se aranjase foarte confortabil. El păru foarte puțin bucuros că a fost descoperit. Când primul Steward, îl urni cu mâna, din ascunzișul său, flăcăul scoase un ciomag greu și murmură amenințător: „Fă-ți cruce Sir. Dacă-ți mai pui odată mâna pe mine, o să încerc să văd ce este mai tare că-pățana d-tale sau măciuca mea.”

Primul Steward n'avea de fel poftă să facă această încercare, pentru că măciuca părea făcută din cel mai strașnic lemn de stejar, și aduse pe flăcău în fața căpitanului. Acesta primi pe delicvent în prezența primului ofițer de vapor.

Căpitanul măsură de sus până jos pe puternicul vlăjgan. „Vei trebui să cari cărbuni, tinere, pe degeaba nu te port eu încoace și încolo. Nu poți

rămânea așa ca pasager fără plată.” Fiul insulei Verde murmură nemulțumit. „No, Sir. Patrick O'Brien, singurul fiu al mamei mele, nu lucrează ca focar. Voiam să economisesc banii de drum, dar dacă d-ta nu ești de aceeași părere, o să plătesc transportul.”

Își așază fără nici un fel de stânjeneală legătura lui, învelită într'o basma roșie, murdară, pe masa strălucitoare de machon și o desfăcu. Apăru tot avutul său la lumină. O cutie de carne conservată de două kilograme, pe jumătate golită, o pâine neagră tăiată, o sticlă mai mult de jumătate plină cu whisky, o cămașă de Duminecă din lână colorată, un portofel brun legat cu o sfoară și niște mătâni negre, din boabe mari cât nuca, cu o cruce de alamă. Pe când Patrick deschidea punga și scotea din ea o bancnotă de o sută de dollari și câteva lire engleze, ofițerul apucă cu vârful degetelor mătâniile. Căpitanul privi mirat la bani. „Arată-mi hârtiile, dacă ai.” Flăcăul murmură zimbitor. El scoase hârtiile, din portofel. Un affidavit, veritabil, pașaportul vizat în ordine, documente personale și certificate de lucru, așa cum sunt necesare pentru emigrare. Căpitanul privi cu atenție și puse câteva întrebări. Apoi spuse cu cea mai mare prietenie. „Dacă ți-ai plătit călătoria treci la primul Steward și cereți-vă locul.”

Primul ofițer îi svârli îndărăt mătâniile, pe care le privise între timp. „La ce-ți folosește asta?” Întrebă el plin de desgustul unui metodist american față de semnele religioase străine.

„Dumnezeu să te ție mulți ani, șefule. La rugăciune, la rugăciune. Cu boabele mătânilor număr eu rugile.” Flăcăul își întinse într'un răs larg, gura lui cât o farfurie. Și apoi plecă.

Când Atlanticul sosi la capul din Long Island, barca de vamă îi veni întru întâmpinare. Funcționarii se urcară pe bord. Comisarul vămii cercetă repede pe pasageri. El alese imediat dintre toți pe Mr. Torthon.

„Mr. Torthon cu perlele pentru Miss Madison. Pot să vă rog să-mi arătați giuvaerul, Sir?”

Mr. Charles Torthon deschise o ladă mare și întinse foarte supus funcționarului caseta în care era închisă comoara. Acesta scoase colierul de perle, îl ținu în lumină, îl cântări în mână și fața lui arăta cea mai mare surprindere. Dânsul ex-

clamă: „Mr. Torthon, perlele sunt false.”

Mr. Torthon dete din cap: „Știu asta, Sir. Cele veritabile s'au dus împreună cu secretarul meu John Bood, peste bord, în Ocean.”

„O” — spuse funcționarul, „cum a fost asta posibil?”

„Mi-a fost teamă, să nu fiu furat. Am dat să mi-se facă un colier fals, pe care l'am închis în caseta. Cel veritabil l'am dat secretarului în păstrare, pentru că știam că la acesta nimeni nu le va căuta. Acum și pe secretar și colierul îl au peștii.”

„O” — spuse vameșul plin de compătimire, — „asta e o poveste minunată. Noi suntem încă copoi prea bătrâni, ca să ne lăsăm înșelați cu asemenea fabule. Pe secretar d-tale se poate să-l fi mâncat peștii, Sir. Colierul însă îl aveți Dv.”

„Căutați!” spuse întepat Mr. Torthon.

Funcționarul se aprinse. „Nu lasa nici un om să se dea jos, toți pasagerii să fie căutați până la piele. Trebuie să găsim colierul.”

Mr. Torthon nu socoti că merită răspuns aceasta. Funcționarul își ținu însă vorba. El dispuse ca toți călătorii din clasa I și II să fie cercetați cât mai amănunțit. Între timp pasagerii dintre punți fură trecuți în sala de emigrare. Patrick O'Brien se strecură prin mulțime, cu legătura și cu ciomagul în mână. O bucată din mătâni atârna neglijent din buzunarul hainei sale. Flăcăul lăsa de bună voie să i se cerceteze legătura și hârtiile. Obținu încurcinate, să pășiască pe pământul sfânt al Americii.

Mr. Charles Torthon se afla acum în vila sa din Hoboken, când secretarul său intră. El nu sosi ca John Bood, ci ca Patrick O'Brien și depuse în fața lui Mr. Torthon mătâniile. „A reușit. Trebuie numai să îndepărtăm culoarea și murdăria. Vameșii vor turba, deși trebuie să recunoaștem că sunt oameni sărguțorii.”

La serbarea logodnei, în Hotel Astoria, Miss Maud Madison, purta perlele împărătesei. A fost cu adevărat o senzație mare, New-York a vorbit opt zile despre aceasta. Deși cinci giuvaerii dintre cei mai mari au certificat că perlele sunt veritabile, toți funcționarii vamali au rămas neclintii în convingerea, că perlele lui Miss Madison ar fi false, cum ar fi putut altminteri să între nevămuite în America?

—00—

Furnizorul
Curte'

Regele
Române

Service — Tacâmuri
„CHRISTOFLE” PARIS
și Articole de menaj în
alpaca argintat
„WÜRTEMBERGER”

Numai la "marele magazin
HENRY S. BRAUNFELD
CLUI, Piața Unirii No. 15.
Telefon interurban 6—43
Prețuri ieftine, fixe!

VĂNZAREA EXCLUSIVĂ
Ceasornice „JUNGHANS”
de salon și birou.
DEPOZIT PRINCIPAL
precum și Argintărie, Bijuterii
de fine, Obiecte de artă
Ceasornice de precizie

Donna Rachele Mussolini „Vara Regelui”

OPINIA publică a întregii lumi e din nou preocupată de o faptă străzneață — noi o vom numi mult prea neprecugetată și chiar curajoasă, din punctul de vedere italian — a Ducelui Benito Musso-

lini, care a refuzat să se revizuiască tratatul dela Trianon.

Declarăția sa, în care nu uită să refuze să se revizuiască și granița italiană dela Brennero, conform aceluiași teorii etnice, admise de dra-

gala Neuilly, a celui dela St. Germain.

Prin fapta sa, făcută de dragul „nobilului și cavalerului” popor al lui Windischgraetz, Mussolini a dat încă odată dovadă că înțelege foarte greșit ideea de latinitate renăscândă, în numele căreia vorbește, sau că în orice caz o înțelege într'un chip susceptibil de aprecieri foarte puțin măgulitoare. Oricum, politica externă a acestei idei de latinitate a sa, este foarte puțin concordantă cu tratativele de reînviere a lumii romane antice, pe care neobositul Mussolini, le face în politica internă a țării sale.

Interpretarea pe care Ducele o dă, în politica externă, ideii sale de latinitate, ne reamintește că și în această privință inițiativele fasciste pornesc dintr'un substrat cu care latinitatea veche n'avea de a face: din socialismul care reduce totul la ECONOMIC, socialism cu care d-l Mussolini s'a identificat odinioară într'atât, încât astăzi nu-l mai poate renega.

Acum când socialismul din tinerețe al „Ducelui” ne silește să punem în socoteala sa constatări ce ne întristează, întâmplarea a voit să ne aducă înaintea unor relatări puțin cunoscute la noi, tocmai despre vremurile când Benito Mussolini era un simplu socialist expulzat de prin Italia și Austria, luptătorul încă puțin cunoscut dar de pe atunci personal. Regăsim în aceste relatări ideile socialiste pe care le vedem scoțându-și capul, în politica externă a lui Mussolini, „latinul”, „re-înviitorul Romei antice”, de astăzi.

Mussolini revoluționarul de stânga

Acțiunea socialistă a lui Benito Mussolini, cel de acum 20 și ceva de ani, e destul de cunoscută și la noi, așa încât să fie familiară și ci-

Donna Rachele Mussolini ovarășa tăcută a Ducelui

Ne referim la interviewul dat de un ziarist englez, lordul Rothermere „Ducele” Mussolini, ale cărui încercări de a reîntrona, în România, instituțiile de stat ale Romei antice și a reînvia ideea de autonomie română, sunt atât de cunoscute, încât a declarat, faimosului lord, din cauza incidentului ungurești, că admite

cauză a stărnirii unei mari senzații în toate țările și mai cu seamă în statele aliate cu Italia, care sunt pe deplin convinse că tratativele trebuie să formeze un bloc, a cărui atingere, din orice parte, la Curtici sau la Subotîța, la Moșon sau la Vacs, ar aduce o sguidire a tratatului dela Versailles, a celui

„Ducele”, în ora de exerciții fizice

de cititorilor „Realității Ilustrate”, din sumedeniile de biografii ce s'au scris cu privire la cariera acestui om favorizat de zei.

Noi vom vorbi aci despre un lucru cu totul necunoscut cititorilor

Cei doi băieți mai mari ai lui Mussolini

Rothermere, cel din solda iridentei maghiare

români: despre căsnicia socialistului Benito Mussolini și a celeia care este astăzi: „Donna” Rachele Mussolini, țărăncuța dela Predappio, devenită „vara Regelui”.

Donna Rechele Mussolini

Ca și ale soțului său, antercedentele Donnei Rachele Mussolini, sunt dintre cele mai de jos posibile. S'a născut într'o casuță țărăneasă, dintr'acelea pe care țărani extrem de săraci din Romagna, le zidesc din bolovani suprapuși, alături de grajd sau de staulul unde țărancele torc sau țes iarna, la căldura exalată de animale, altă căldură neexistând în aceste adăposturi.

Ca și „Ducele”, Donna Rachele, s'a născut la Predappio, cătun învecinat cu Forli, în nordul Italiei. Tatăl ei se numia Guido Agostini, și era ziler pe moșia lui Signor Zoli. Rămășă de mică copilă orfană de tată, Rachele a fost pusă de mamă-sa să lucreze la fel cu celelalte fetițe sărmăne ale ținutului. Ajuta mamei sale, păzia vitele pe dealuri, aducea apă, deretica și spăla — toate acestea la vârsta de abea 6 ani.

Între 6 și 8 ani a fost dată la școală, iar după acest răstimp a continuat să lucreze la câmp, când în slujba unuia, când în solda altuia.

Desigur, o atare copilărie nu e ideală — spune publicista americană Anne Herendeen, din ale cărei relatări luăm notele acestea. Signora Mussolini își amintește însă de ea cu drag, și de câte ori îi e dor de o reculegere, se repede și astăzi la Forli, întocmai cum de altfel face și soțul său.

Căsătoria

Copilăria aceasta au turburat-o, într'o bună zi, sentimentele obișnuite ale dragostei. Cel care avea să-i fie tinerei țărăncuțe, idealul în viață, este același care mai târziu, avea să devină idealul întregii Italie: Benito Mussolini.

Cunoștința lor data mai dinainte, cum e și firesc între copiii unui cătun. A fost reluată acum vr'o douăzeci de ani, în următoarele împrejurări:

Tatăl lui Mussolini, fierarul și învățătorul din Predappio, Alessandro Mussolini, prin 1905 își schimbă meseria, făcându-se hangiu. Ospătăria sa, numită l'Agnello (Mielul) era un fel de han modest, pe drumul care duce la Forli, dar destul de frecventat, dând astfel mult de lucru tatălui lui Benito. Acesta a fost nevoit să-și ia o ajutoare și-a găsit-o pe mama actualii soții a Duceului.

Odată cu văduva Agostini, a venit la han și tânăra Rachele, și în scurt timp după aceea, socialistul Benito Mussolini, care tocmai fusese expulzat pentru a doua oară din pricina agitațiilor sale revoluționare din Austria.

Revederea celor doi s'a petrecut în mediul acela de discuții socialiste de cărciumă, în susținerea căroră, tânărul de 24 de ani, Benito Mussolini, depunea o energie și o aprindere, care au cucerit dela început pe Rachele, cea dela teighea.

„Mai bine să te arunci sub roțile trenului

Mussolini a trebuit să plece, nu peste mult, în Austria, dar autoritățile curând, l'au expulzat iar.

Revenit în Italia, a cerut-o pe Rachele Agostini, care între timp se lăsase și ea cucerită de idealul

Mamă a patru copii, dintre cari Edda este astăzi femeie, iar cei trei băieți sunt unul Vittorio, de 12 ani, Bruno, de 10 ani, iar ultimul Romano, s'a născut anul trecut.

Toate grijile ei s'au concentrat asupra acestui cămin, de care Benito Mussolini nu se poate îngriji decât

Astfel, Donna Rachele Mussolini trebuie să se consoleze cu rolul de tovarășe tăcută, din umbră, a celui mai magnetic, mai energic, mai de domeniul public, dintre soți. Benito Mussolini e totdeauna în lumină. Rachele totdeauna în umbră. Pe Benito Mussolini, îl vede mereu toată lumea, pe Donna Rachele Mussolini, nimeni. La Roma, Benito Mussolini dă banchete și face recepții prin restaurante, niciodată acasă, iar la Milan, Donna Rachele duce o viață retrasă așa zicând separată, dedicată exclusiv familiei.

„Defăimătorii — spune publicista americană — atribuie lui Mussolini multe cuceriri laterale, din cea mai strălucită lume feminină.” Totus când îl apucă dorul unei perioade de reculegere, își găsește liniștea numai la cămin, unde-l așteaptă supusă și conștiințioasă, soția și mama, atât de supusă și conștiințioasă, încât admite energicului ei soț, să lase copiilor toate libertățile. Se citează de pildă cazul când Edda Mussolini a refuzat să mai stea în colegiul Florentin, și a spus părinților săi că mai de grabă decât să se întoarcă la școală, „pleacă și vadă lumea”. Tatăl său, energicul „Duce”, a încuviințat, după cum încuviințează și apucăturile independente ale celor doi băieți, Bruno și Vittorio; iar Dona Rachele sa supus conștiințioasă, căci așa trebuie să facă.

Cu părul tuns

Începând aceste relatări cu următoarele amănunte date de publicista americană:

Donna Rachele Mussolini n'a împlinit încă 40 de ani, e încă viguroasă și atrăgătoare, și, dovadă că are un spirit de adaptare puternic, e că și-a tăiat părul, nu demult timp, după moda „a la garçonne”.

Este o auto-didactă, dar o auto-didactă cu foarte serioase cunoștințe, căci de când s'a măritat după cel care conduce astăzi destinația Italiei, n'a făcut altceva, în afară de ocupațiile casnice și materne, decât să tot studieze, fie singură, fie cu Benito Mussolini.

Fiica cea mare a lui Mussolini, Edda

socialist, în căsătorie. Publicista americană, Herendeen, subliniază faptul că tatăl lui Benito a sfătuit-o să nu primiască oferta, ci „mai bine să se arunce sub roțile trenului, căci niciodată nu va avea pace sau fericire, lângă un astfel de om.”

Ea, tocmai în ciuda acestei poze, și-a legat viața de a celuiia, care avea să facă dintr'însa cu timpul, ceea ce nimeni n'ar fi putut prooroci: „Vara” de astăzi a Regelui Italiei.

Rachele a dus alături de socialistul Benito Mussolini, o viață tăcută și agitată. Nu trebuie să se uite că în timpul dintre 1912 și 1922, socialistul Mussolini a fost de două ori în temniță, a avut să redacteze cel mai temut organ socialist, sub paza revolverelor și bombelor tovarășilor, iar în decursul războiului și după aceea, a avut să treacă zi de zi, prin toate pericolele morții, la început în luptă cu dușmanii externi ai Italiei, iar spre sfârșit, cu dușmanii ei interni, cu foștii lui tovarăși întru socialism.

Soție și mamă ideală

În tot timpul acestui drum, spre ultima mărire, Rachele Mussolini a fost ceea ce se numește cu adevărat o mamă și o soție ideală. O soție — spune publicista americană — care a stat mereu în umbră, dar cu atât mai vărtos a îngrijit de căsnicie.

în parte, în rare clipe de răgaz. O și spune el, în prefața unei auto-biografii: „Eu aparțin tuturor, și cine aparține tuturor, nu aparține nimănui.”

De fapt, acest citat conține purul adevăr: Mussolini nu este al familiei sale, nici astăzi, după cum n'a fost nici mai înainte. În trecut îl monopolizau agitațiile socialiste, iar mai târziu cele naționaliste. Astăzi îi răpesc tot timpul cele 5 ministere principale, pe care le conduce personal.

Motto: „Cumpărarea pianului e chestie de încredere”

Garanția cea mai deplină

O oferă renumele excelent al firmei

I. TRISKA

existență de 58 ani, cel mai vestit depozit al branșei

Reprezentantul general al cunoscutii mărci „Förster”

București, Str. Șaguna 14. Telefon 419.

Actualitățile săptămânii

Biroul confresului cu d. Ministru Argetoianu în frunte. (Foto Realitatea)
Legea chiriilor

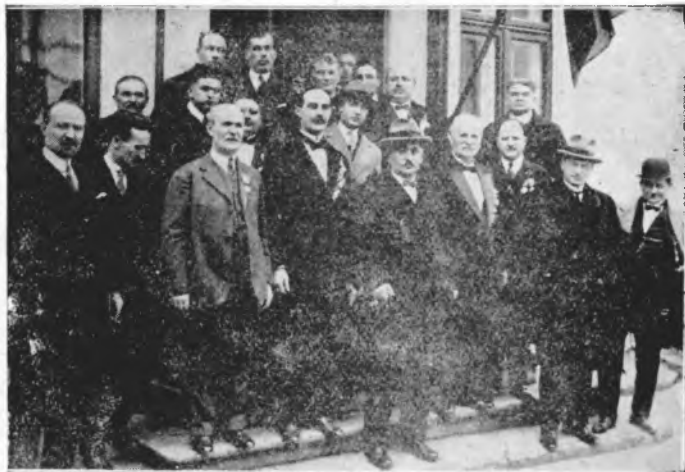

La București s'a ținut săptămâne trecută un congres agricol. Ilustrația noastră reprezintă aspectul sălii, în timpul cuvântărilor. (Foto Realit.)
Congresul agricol

Înapoierea în țară a d-lui Prof. Nicolae Iorga. Ilustrația noastră reprezintă pe d. Profesor Iorga, în Gara de Nord, în mijlocul amicilor săi
Congresul agricol

Breslași decorați

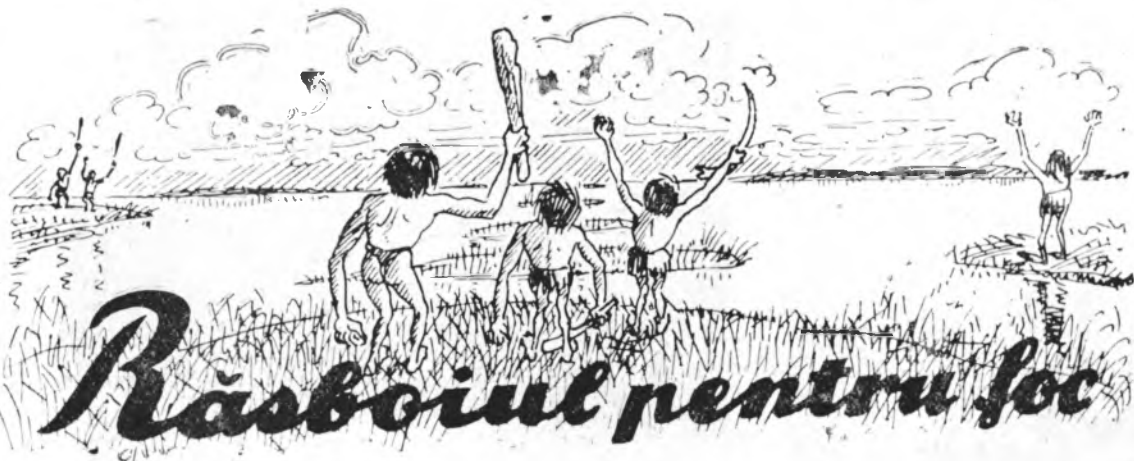
La București, Ministrul Muncii a decoraț pe mai mulți breslași. Fotografia noastră a fost luată cu prilejul acestei festivități, în fața d. Dr. N. Lupu Ministrul Muncii. (Foto Realitatea).

La București, mai mult decât ori unde, legea chiriilor a fost așteptată cu multă încordare, atât de proprietari cât și de chiriași. Ilustrația noastră reprezintă propaganda făcută de chiriași pentru organizarea meetingurilor lor. (Foto Realitatea).

D. Otto Strandman, ministrul Lestoniei, și-a prezentat săptămâna trecută scrisorile de acreditare la Palat, Inaltei Regențe. Fotografia noastră reprezintă pe d. Otto Strandman. (Foto Realitatea)

Războiul pentru foc

(19)

J. H. Rosny

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA III.

CAPITOLUL III.

Noapță pe mlaștină

DUPĂ ce fu Leopardul, rascolii Focul, așază omul jos, pe ierburile uscate și îl privi cu mirare și neîncredere. Era o ființă mult deosebită de Ulhamii, de Kzammii și de Piticii Roșii. Capul, afară din cale de lung și foarte subțire, purta un păr rar; ochii, mai mult înalți decât largi, întunecați, șterși, triști, păreau fără privire; obraji se scofăleau pe niște făci slabe dintre care cea de jos se trăgea îndărăt la fel cu falca guzganilor; dar ceea ce minuna mai mult pe Voievod, era trupul acela cilindric, la care nu se puteau observa umeri, așa încât brațele păreau că ies ca labe de crocodil. Pielea se arăta uscată și aspră, ca și când ar fi fost acoperită cu solzi și avea îndoituri mari. Fiului Leopardului îi venea în minte totdeauna șarpele și șoparla.

De când Naoh îl așezase pe ierburile uscate, omul nici nu mișca. Uneori, pleoapele sale se ridicau încef, ochiul său întunecat privia la nomazi. Răsuflea cu șgomot, răgușit, poate plângător. Pentru Nam și Gaw omul acesta era cât se poate de respingător; foarte bucuroși l'ar fi svărlit în apă. Naoh se interesa de el, pentru că-l scăpase de dușmani și pentru că, mult mai curios decât tovarășii săi, se întreba de unde venia, cum de se afla în mlaștină, cum de fusese rănit, dacă era un om sau o corectură de om cu animale care se târăse. Încercă să-i vorbească prin gesturi și să-l convingă că nu-l va omori. Apoi, îi arătă adăpostul Piticilor Roșii făcându-i semne că dela ei va veni moartea.

Omul, îndreptându-și fața către Voievod, scoase un strigăt surd și gutural. Naoh socoti că a înțeles.

Cornul Lunii, ajunsese la capătul zării, steaua cea mare albastră dispăruse. Omul, pe jumătate ridicat, își oblojia rana cu ierburile din când în când se vedea câte o scântee slabă în ochiul său turbure.

Când luna apuse, stelele își prelungiră scânteele deasupra undelor și se auzi cum Piticii Roșii lucrau. Lucrură toată noaptea, unii cărând

crângi, ceilalți ducând mai înainte întărirea. De mai multe ori, Naoh se ridică spre a lupta. Dar își dădea seama că numărul dușmanilor e prea mare, că paza le e bună și că pot întinde curse; înțelegea că fiecare mișcare a Ulhamilor va fi dată pe față, și se resemna, biziindu-se pe noroc.

Mai trecu o noapte. De dimineață, Piticii Roșii aruncară câteva sulțe care merseră să se înfigă în pământ în apropiere de adăpost. Proclamară prin strigăte bucuria triumfului lor.

Era ultima zi, către seară, fără îndoială, Piticii vor termina de împins înainte adăposturile lor; atacul se va produce mai înainte de apusul Lunii... Și Ulhamii cercetau din ochi apa verzui, cu mânie și desnădejde, în timp ce foamea le rodia pântecile.

În lumina dimineții, rânitul părea și mai straniu. Ochii săi erau asemenea jadului, trupul său lung cilindric se încovoia cu ușurința unui vierme, mâna sa uscată și moale se putea roti înapoi în mod ciudat...

Deodată apucă o cange și o repezi într-o frunză de nufăr; apa clocoti, se văzu o formă arămie și omul, trăgând îndărăt repede arma, scoase un crap uriaș. Nam și Gaw deteră un chiot de bucurie; peștele ajungea pentru masa mai multor oameni. Nu le mai părea rău că Voievodul scăpase viața acestei fapturi neliniștitoare.

Le păru și mai puțin rău încă după ce prinse și alți pești, căci avea un instinct de pescuit neobșnuit. Puterea renăștea în pieptul lor; văzând că încă odată, fapta Voievodului era binefăcătoare, Nam și Gaw tresăltau de mândrie. Pentru că prin trupul lor alerga căldura, ei nu mai crezură că pot muri: Naoh va ști să întindă o cursă Piticilor Roșii, să-i nimicească în număr mare și să-i înspăimânte...

Fiul leopardului nu împărtășia aceeași nădejde. El nu găsea nici un mijloc de a scăpa cruzimei Piticilor Roșii. Cu cât cugeta mai mult, cu atât se vădia nefolosința vicleniei

lor. Tot petrecându-le prin minte, ele se tociau oarecum. În cele din urmă nu se mai bizuia decât pe puterea brațului său și pe acel noroc în care-și pun credința oamenii și animalele care n'au putut fi atinși de pericole mari.

Soarele era aproape de sfârșitul zării, când răsăritul se umplu de un nor tremurător, care se unia și se desfăcea mereu și în care Ulhamii recunoscură o curioasă migrațiune de păsări. Cu șgomot de vânt și de unde, cârdurile răgușite ale corbilor slurau înaintea cocorilor cu picioarele întinse, a rațelor cu capul multicolor, a găștelor cu pântece grele, a graurilor repeziți ca niște pietre negre. Clăie peste grămadă se îndesau sturzii, caragațele, pițigoi, graurii dropile, bătlanii, ereții, fluierasii și becațele.

Fără îndoială că acolo, îndărătul zării, vre-o catastrofă grea îi înspăimântase și îi gonise spre ținuturi noi.

Către seară urmară animalele cu păr. Elafii veniau năuci în galop, împreună cu caii iuți, cu megacerii sfărători și saigele cu picioarele subțiri; haite de lupi și de câini treceau ca vântul un leu mare galben împreună cu leoaica lui făceau salturi de 15 coți înaintea unui elan de șacali. Mulți se opriră pe lângă mlaștină și se adăpară.

Atunci, războiul vecinic, încetat o clipă din pricina friceii, se reaprinse: un leopard sări în spatele unui cal și începu să-i sfășie gât-lejul; lupi se repeziră asupra unei cete de saige; un vultur ducea un bătlan în nouri; leul cu un răcnet, prelung, pândia prăzile care fugiau. Se ivi o fiară cu labele scurte, aproape tot atât de puternică ca Mamutul și a cărui piele alcătuia o scoartă groasă și încrețită ca și aceea a stejarilor bătrâni. Poate că leul nu-l cunoștea, căci scoase un alt răcnet, amenințând cu colții săi de granit și cu coama lui sbrălită. Rinocerul, supărat de acest șgomot de tunet, ridică botul încornorat și se năpusti furios asupra felinului. Nici n'a fost măcar o luptă. Trupul înalt roșcat se rostogoli, se învârti de câteva ori în jur, în vreme ce nămila furioasă continua goana sa oarbă, învingând fără ca măcar să bage de seamă. Un scâncet adânc, de durere și turbare eșia din pieptul Leului, uimirea de a-și fi simțit toată puterea tot atât de neînsemnată, ca și aceea a unui șacal, apăsa mîntea lui turbure.

Naoh nădăjduise cu infrigurare că năvala fiarelor va alunga pe Piticii Roșii. Așteptarea sa fu înșelată. Exodul atinse doar ținuturile unde tăbăriseră asediații și când noaptea goni cenușa amurgului, Focurile se aprinseră pe câmpie, se auziră răsete sălbătice. Apoi cuprinsul se cufundă iar în tăcere. De abea dacă vr'un snep neliniștit bătea din aripi, dacă se auziau graurii ciorovăindu-se în hățișuri sau dacă vr'o lăcustă turbura liniștea clătinand nuferi. Totuș chipuri ciudate se iviră la suprafața apei, îndreptându-se către insula alăturată crestei granitului. Trecerea lor se vedea prin turburarea apei și prin capetele rotunde care se iviau acoperite cu alge... Erau vr'o cinci sau șase; Naoh și omul fără umeri îi priviau cu neîncredere. În cele din urmă ajunseră la insulă și se suiră pe o movilă stâncoasă, apoi glasurile lor răsunară batjocuritoare și sălbătice: Naoh, plin de uimire, recunoscu oamenii; dacă s'ar fi îndoit orice nesiguranță îi fu risipită de strigătele care răspunseră dealungul țărmului... Înțelese plin de mânie că Piticii Roșii, folosindu-se de trecerea fiarelor, îi învinseseră băgarea de seamă... dar cum de putuseră trece?

Încorutat, chibzuia la aceasta, când văzu pe omul fără umeri arătându-i cu mâna stăruitor o linie care pornia dela mal și se termina la insulă. Apoi arătă creasta granitică. Fiul Leopardului înțelese că trebuie să existe și o a doua creață care eșia foarte aproape de fața bălții. Acum, vrăjmașul era acolo, în coasta sa, și gata de a-i întinde curse... Iar ei trebuiau să se adăpostiască după colțuri ca să se ferască de pietre și de sulțe!

Tăcerea a cuprins din nou mlaștina; Naoh continuă să vegheze sub constelațiile tremurătoare.

Tufișul Piticilor Roșii înaintează domol; înainte de miezul nopții va fi foarte aproape de Focul nomazilor și se va produce atacul. Acesta va fi greu. Piticii Roșii vor trebui să străbată flăcările cari cuprind toată lățimea crestei și se întind pe o lărgime de câțiva coți.

Pe când Naoh, cu toate instinctele sale încordate, cugetă la aceste lucruri, o piatră pornită din insulă cade în jărătic. Focul suieră, un abur ușor se ridică, trece și cade iar. Cu inima înghețată, Naoh înțelege tactica dușmanului. Cu ajutorul pietrelor înfășurate în ierburile umede, el va încerca să stângă Focul sau să-l potolească atât încât să ușureze trecerea asediaților... Ce e de făcut? Spre a ajunge la acei cari ocupă insula, nu numai că ar trebui să iasă la loc deschis, dar Ulhamii ar fi trebuit să se expună loviturilor lor.

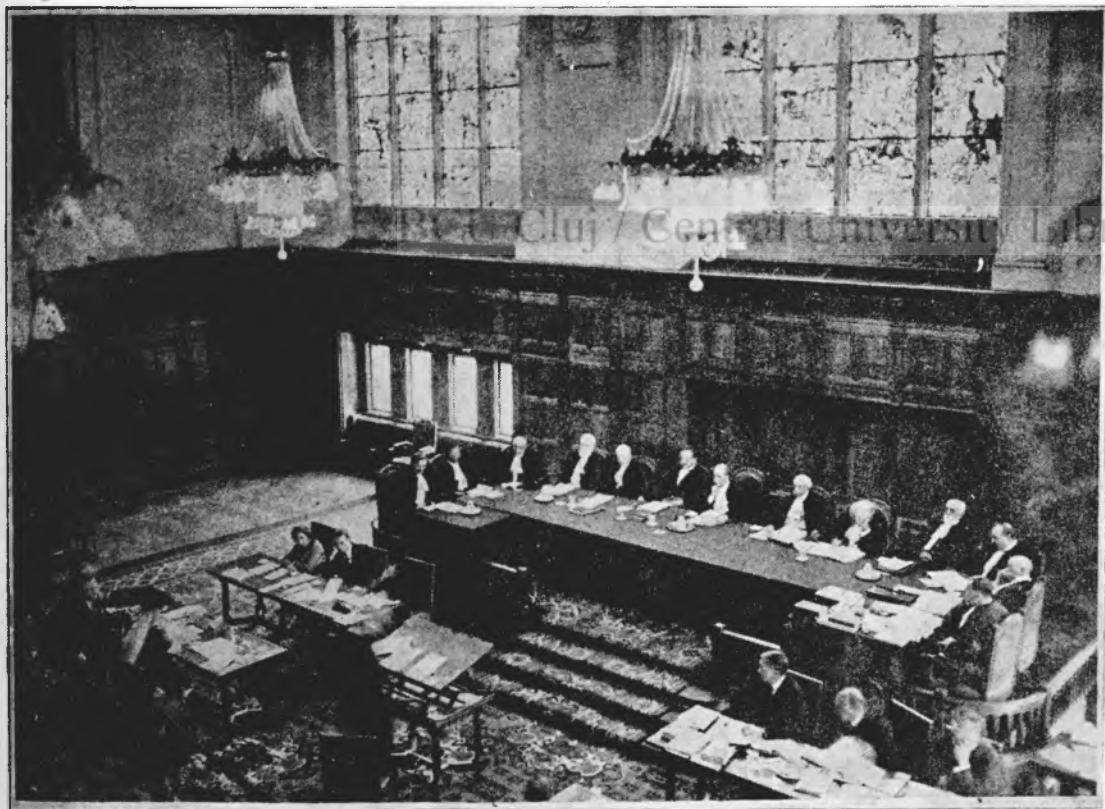
Pe când Fiul Leopardului și tovarășii săi se frământau cuprinși de furie, pietrele urmau una după alta, printre flăcări eșia mereu abur, tufișul Piticilor Roșii înainta fără încetare; nomazii și omul fără umeri tremurau de fiorul animalelor încolțite.

Curând o mare parte din foc începu să se stingă.

OAMENI FAPTE SI IDEI

„RĂSPUNSUL NOSTRU LUI CHAMBERLAIN”, aceasta este deviza prin care după ruperea relațiilor între Anglia și Rusia, în toată țara Sovietelor s’au adunat sume mari de bani, pentru întărirea aviației militare. Ilustrația noastră reprezintă un transport nou de avioane, pe aerodromul din Moscova

Tribunalul arbitrar internațional din Haga, în timpul pledoariei pentru școlile minoritare din Silezia superioară

— Nam și Gaw sunt gata? întrebă Voivodul.

Și fără a aștepta răspunsul lor, scoase strigătul său de războiu. Era un țipăt de furie și de groază, în care cei doi flăcăi nu recunoștau încrederea strașnică a Voivodului. Resemnați așteptau semnalul din urmă. Dar șovăiala părea să cuprindă pe Naoh. Ochii săi sclipiră, apoi un hohot aprig eși din pieptul său și nădejdea îi cuprinsese fața răci:

— Sunt patru zile de când pădurea Piticilor Roșii se usucă la soare!

Aruncându-se la pământ, se târl

către Foc, apucă un tăciune și îl svârli cu toată puterea în tufiș. Omul fără umeri, Nam și Gaw îl și ajunseră și câteși patru aruncau nebunește tăciuni aprinși.

Surprinși de această manevră neobișnuită, dușmanul aruncase la întâmplare câteva sulțiți. Când înțeleseseră în cele din urmă, frunzele uscate și rămurelele ardeau cu sutele; o flacără uriașă troznia de jur împrejurul tufișului și începuse să-l pătrundă; pentru a doua oară, Naoh scoase un strigăt de războiu, un strigăt de măcel care însuflețea inimile tovarășilor săi:

— Ulhamrii au învins pe mân-

cătorii de oameni! Cum să nu învingă ei pe micii șacali roșii?

Focul continua să mistuie tufișul, o lumină lungă stacojie se întindea pe mlaștină, atrăgea peștii, reptilele și insectele; păsările se ridicau din trestii cu bătaii mari de aripi iar lupii își amestecau urletele cu mârâitul hienelor.

Deodată, omul fără umeri se ridică cu un muget, ochii săi netezi străluciau, brațul său întins arăta apusul.

Și Naoh, întorcându-se, zări pe movilele depărtate un Foc asemănător cu răsăritul Lunii

(Urmare în numărul viitor)

Mărcile postale Olimpice pe care le va scoate posta Olandeză cu prilejul Olimpiadei a noua

JOC DISTRACTIV

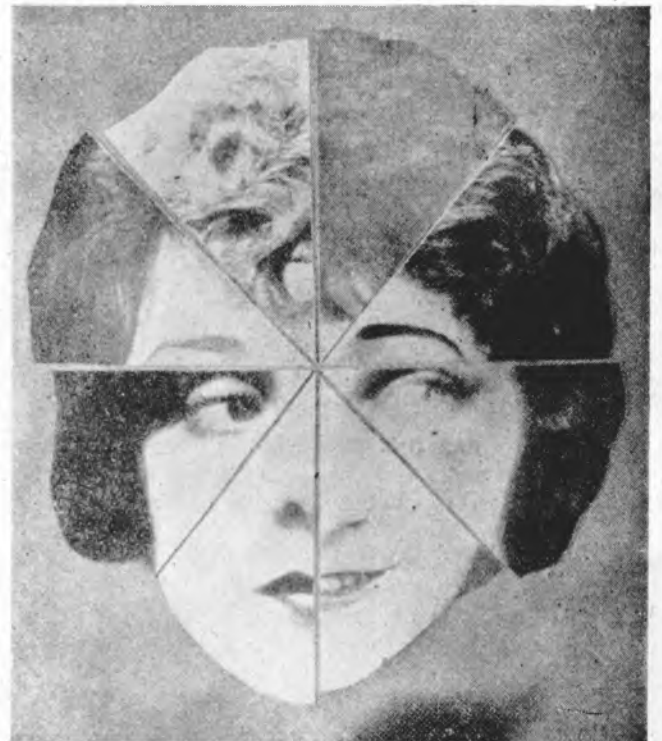
Cititorule, ești dibaci? Vrei joarfece. Iaie figurile ală să-ți omori timpul? Ia un turate, după liniile care le im-

parte și bucățile așează-le la locul potrivit, așa încât să alcătuești patru capete de femei, foarte cunoscute. Nici n'ai crede că e vorba despre frumuseți repute. Operația nu e chiar așa ușoară, cum ar părea în primul moment. Rezolvirile exacte le vom publica, în numărul 14 al revistei, împreună cu numele celor cari vor fi dat soluțiuni exacte.

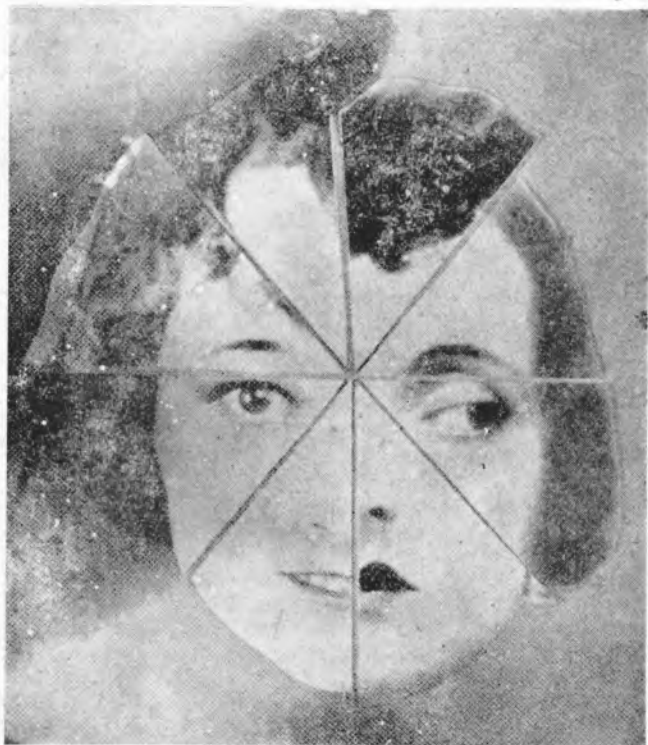

BCU Cluj / Central University Library Cluj

I.

II.

III.

IV.

PAGINA SPORTIVĂ

Football-Rugby la București

Duminea trecută a avut loc la București matchul final pentru cupa tennis-clubului român, pe 1927, între echipele campioane Sportul Studențesc și Stadiul Român

Ilustrația noastră reprezintă echipa învingătoare Sportul Studențesc

Ilustrația noastră reprezintă echipa Stadiul Român
(Foto-Realitatea)

Ilustrația noastră reprezintă o fază din matchul de Duminecă

O altă fază din match

RUBRICA CITITORILOR

D. Simeon Russu din Cluj răspunde la întrebarea din No. 10—1928 al revistei „Realitatea Ilustrată”: „Cari sunt membrii Academiei Române la diferite secții literară, științifică, etc.”

SECȚIA LITERARĂ:

Bianu Ion (secretar), Bogdan Duică, Brătescu-Voinesti (preș.), Cioliani Șt., Densusian Ov. (vice-preș.), Oct. Goga, Gh. Murnu, I. Negruzzi, Al. Filippide, Sextil Pușcariu, Motru C. Rădulescu, M. Sădoveanu.

SECȚIA ISTORICĂ:

Balș G., Gusti D., N. Iorga (preș.), Al. Lapedatu (vice-preș.), I. Lupaș, S. Mehedinți, I. Nistor, V. Părvan (+), Dr. N. Popescu, A. Rădulescu (secretar), M. Șutzu, Gh. Valsan.

SECȚIA ȘTIINȚIFICĂ:

Gh. Antipa (secretar), Poni Petre, N. Babeș (+), Emil Racoviță, Crăiniceanu, Anghel Saligny, I. Inculeț, Ion Simionescu, Marinescu, Țițeica Gh. (vice-preș.), L. Mrazec, Vasilescu Carpen.

Din lipsă de spațiu, membrilor corespondenți de onoare și decedați le dăm numai numărul.

MEMBRII CORESPONDENȚI ÎN VIAȚĂ:

Secția lit. 20, secția ist. 20, secția științ. 20. Streini: secția lit. 7, secția ist. 9, secția științ. 5.

Membrii corespondenți decedați: 59.

Membrii de onoare în viață: 87.
Membrii de onoare decedați: 111.

URSUS
Bere extra

Bere

Ursus blondă

Berea

Hercules

neagră

Acestea sunt cele mai bune mărci

Le prepară fabrica de bere

„URSUS” S. A. Cluj-Mănăstur

Când scoți vin din pălărie!

Există foarte puține producțiuni de scamatorie care să nu pretindă sau o pregătire tememică sau un exercițiu îndelungat.

Intr'un număr mai vechiu al revistei „Realitatea Ilustrată”*) am arătat cum se pot imita de către oricine multe trucuri ale scamatoriei. In articolul de față vom împărtăși cititorilor invenția unui

Ce vede publicul

scamator american, o scamatorie care e de un efect neobișnuit.

Scamatorul apare pe scenă și relatează o poveste întreagă ca să arate cum l'a învățat un vrăjitor arab să scoată dintr'o pălărie vin, dând pur și simplu cep jobenului sau oricarei pălării tari, și să facă să curgă dintr'însa cotnarul sau drăgășanul cel mai fin. De sigur că astăzi când băuturile alcoolice sunt tot mai scumpe, un asemenea dar este foarte apreciat. Nu oricine îl poate avea și scamatorul declară că a plătit foarte mulți bani vrăjitorului arab pentru ca aceasta să-l inițieze în meșteșugul său.

El cere apoi publicului să-i în-

*) Realitatea Ilustrată anul I. No. 31 din 4 Septembrie 1927.

prumute un cilindru sau o pălărie tare, garatând că nu-i va face nici un rău, ci numai o va sfredeli în fund așa ca să poată să-i dea cep.

E natural că nimeni din public nu va voi să i se găuriască pălăria și negăsindu-se nimeni care să-l ajute, scamatorul trebuie să aibe pregătit un joben mai vechiu, ca să poată executa producția

de diferite culori, umplute, înainte de începerea reprezentației, cu diferite băuturi alcoolice, sau cu diferite calități de vin.

Intrebăm publicul ce băutură dorește să curgă din pălărie și după discuții contradictorii, alegem părerea care să corespundă lichidului alcoolic pe care îl avem preparat.

Scamatorul se îndreaptă apoi spre masă, și în vreme ce cu mâna stângă, ridică un pahar cu gol și-l arată publicului, cu cea dreaptă apucă — fără să se observe unul din balonașele de gumă care e umplut cu lichidul respectiv.

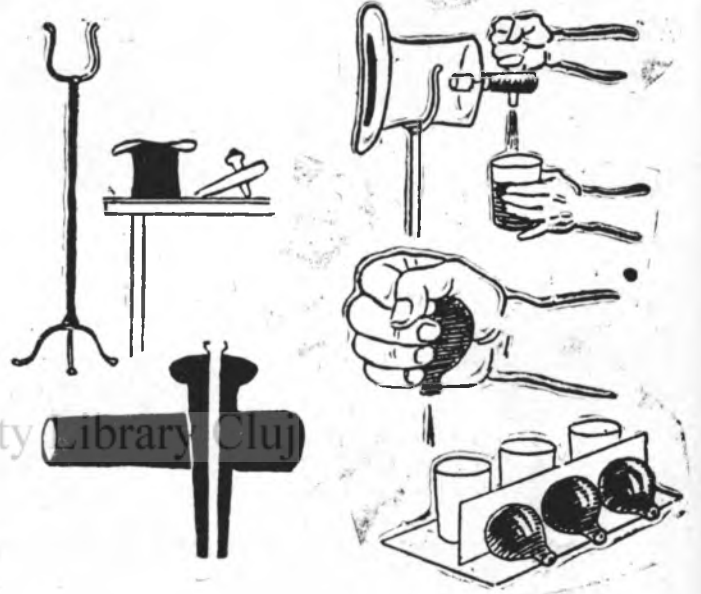
Se îndreaptă apoi către pălărie, ține paharul sub cep și cu mâna dreaptă în care e ascuns balonașul de gumă se face că dă drumul robinetului.

natural e pentru noi, știind că scamatorul a așezat balonașul de gumă în partea superioară a cepului sfredelit, așa încât — în vreme ce nouă ni se pare că-l deschide — în realitate el apasă balonașul și conținutul curge în pahar.

Experiența este bazată pe faptul că dintr'un balonaș de gumă lichidul nu curge, dacă deschiderea este mică, decât când balonașul e strâns.

Este necesar ca în tot timpul experienței să vorbim cu publicul și să-i spunem fel de fel de glume și povești, în legătură cu experiența pe care o facem, așa încât să nu fie cu prea mare atenție la producția noastră.

Cel car ar voi să facă această scamatorie, trebuie să se exerciteze

Explicația trucului

Fie cu pălăria împrumutată, fie cu aceea pe care o are, scamatorul după ce o arată și o dă publicului s'o cerceteze pe ndelete, spre a se convinge că nu e vorba de nici un truk, pregătit mai dinainte, se începe scamatoria.

E nevoie de câteva pahare așezate pe o tavă, pahare care de asemenea sunt date privitorilor spre a le cereța mai înainte de începerea producției, spre a se convinge că nici ele nu sunt trukate.

Cu ajutorul unui dop se fixează în pălărie, cât se poate de ușor, un cep, așezându-l pe o furcă, mai dinainte anume pregătită. Paharele împreună cu tava lor se așează pe o masă care se găsește pe scenă. Și pe care se mai găsesc ascunse între instrumente niște balonaș de gumă.

Face câteva șfirtări și, iată, minune publicul extaziat începe să admire cum poate să curgă din cep lichidul dorit.

Pe cât de neînțeles apare publicului această minune, pe atât de

mult, să studieze toate mișcările și toate gesturile, așa încât să lucreze elegant și cu îndemănare mai ales spre a nu se observa balonașele de gumă atunci când le folosim.

Nu-ți bate capul!

Căsătorește-te cu cine ți-e drag

Despre cele materiale se va îngriji Societate Română de Asigurare „Fericirea” Prin un sistem cu totul nou american, în termen de 6 luni, cu mică contribuție, vă puteți asigura o zestre de 100.000 (mii) până la 1.000.000 (milion) lei. Tot prin acest sistem puteți crea fericirea decurândului născut sau moștenitorului dv. Adresați-vă cu încredere **Oficiului nostru Regional, Cluj, Str. Regina Maria 36**, unde veți primi lămuririle necesare.

Angajăm achiziționari destoinici garantivi cu plată bună.

FONDAT

1896

Cel mai bine asortat magazin de instrumente muzicale, gramofone și harmonium

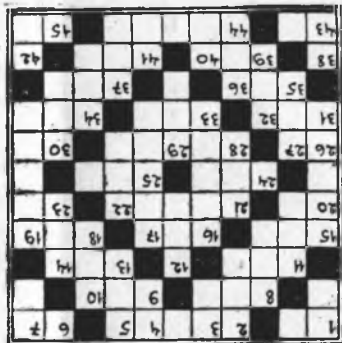
DAVID V.

CLUJ, STR. MEMORANDULUI 12
CEREȚI OFERTE!

JOCURILE „REALITĂȚII”

JOC No. 1. (10 puncte)

Cuvinte încrucișate, trimis de Gri-gore Romanescu — București

Orizontal:

1. Zeu egiptean
2. Pianist francez (1852-1914)
6. Diviziune de timp
8. Trecătoare îngustă între doi munți
9. Unealtă de fierar
11. Stofă transparentă foarte ușoară
13. Pictor olandez (1616-1680)
15. Romancier elvețian (1857-1910)
16. Râu în Franța
18. Scann cu patru picioare al dulgherului
20. Notă muzicală
21. Lanț de munți în Asia
23. Notă muzicală
24. Loyesc pe neașteptate
25. Livede (Tr.)
26. Secol
28. Piatră scumpă
30. Notă muzicală
31. Plantă alimentară
33. Oraș în Serbia

34. Valabil
 35. Libertate pra mare
 37. Clein întrebuințat de cismari
 39. Zeamă în carne
 41. Captiv
 43. Unguent
 44. Celebru matematic elvețian (1707-1783)
 45. Pronume
- Vertical:**
1. Insulă în oceanul Atlantic
 2. Oraș în Bolivia
 3. Notă muzicală
 4. Literă grecească
 5. Fluviu în Franța
 7. Interjecție
 8. Fiu a lui Iacob
 10. Arbust
 11. Artist dramatic francez (1822-1901)
 12. destoinic
 14. Palavră
 15. Insulă în Marea Baltică
 16. Căneapă de toamnă care produce sămânță
 17. Basamac
 19. Tragedian francez (1773-1846)
 21. Mistuit de flacări
 22. Conjunție
 27. Zadarnic
 29. Fițiucă de scris
 30. Vergea ce se aruncă în aer și se prinde în sbor.
 32. Îngăduință (fig.)
 34. Reformator persan născut la Șiraz (1820-1850).
 37. Interstiții ce separă moleculele corpurilor
 40. Prepoziție
 41. Notă muzicală
 42. Interjecție

Huși: Adolf Rosner.
Iași: Ionescu Ștefan, Ana Dominte A. Petrovanu, Ionașu Ovidiu, Toma Răduțiu, Grigorianu Nicolae, Alex. Chiriac, Const. Chirnoagă, Emil Fürst, Stoica Radu, Efraim Kaufman, Pincu Filip, Halip Corneliu, Jorj Stanislav, Paulina Piepsak, S. Z. Solvici, Segal Ioan, Bulancea Ion, Iosif Lupu, Const. C. Cojan, George Radinov, Anuța Margulier, Ștefan Dolejan, Herman Steinberg, Doctor Davidon, A. Copolovici, Leon Petrilă, Honoré Sns, A. Brălădean, I. Cristea, Petrescu Petre, Mihail Gh., Costică Flueraul, Anette Savo, D. Zangher, Coca Nedelski, Rodica Cațu, Ioan Zogodici, G. Schwartzman, Lupu Șaraga, Gh. Bobocea, Mircea Musteață, David Lupu, A. Bernhard, Georges Socor, Grigore D. Cosmăneșcu, P. Ciomei, Mișu Wachtel, Alexandru Gladeiuc, Gaugan Vasile, Ioan Făurean, Zuzuia Manoliu, Mioara Vasiliu, Petru P. Ștefanovici, I. Șt. Rășan, Natalia Stoenescu, Reisman Nachman, Aberman Iosif, M. Schneider, Marcel Cimmer, Lussy Imyrnova, Nia Har, Chirila Gh.
Ilia: R. Meseriașilor.
Ileanda-Mare: Teodor Costin.
Ivești (Tecuci): Nuța Casandrescu.
Janca (Brăila): Alexandru Costăchescu.
Jibla (Argeș): I. Iordan.
Leova (Cahul): Ing. H. Schaffer.
Ligned: Aurel Minda.
Livezi (Dolj): N. Stăpănoiu.
Lugoș: Popescu Valeriu, V. Oprilescu, Lupulescu Ioan, Tily Nistor.
Lupeni: David Mihai.
Mărgineni (Neamț): Petru Butnaru.
Mediaș: Maria Nistor.
Mereni (Basarabia): Țigan Marc.
Mircea-Vodă: Opiea R. Dinescu.
Mizil: Frantz Kreier.
Năsăud: Georgescu I. Antonie Pavel Tanco, Maria Tipa.
Odobesti: Avram Iacob.
Oradea: A. Beranu, V. Trandafir, Jean Teil, Ștefanescu Marin.
Oravița: N. Gallea.
Orăștie: A. Andreescu, Ionel Moldovan.
Orhei: Smusa Cațap.
Orșova: Teddy Tyeneay, Valentin Brudea.
Petroșeni: Popa Ștefan, Chirica A.
Piatra-Neamț: „Nicol”, Lenuța Conanița, Nathan Goldstein.

Pitești: Mihail Ghețu, Nicu Löbel, Ionel Galiani, Nicu Leica, Petre Ștefănescu, Elena Capt. Enescu, Nicolau M. Ioan.
Ploești: Tudorel Georgescu, Lizica Maxim, Stănescu H. Nic, C. Câmpineanu, Mircea Apostol, Marcel Schwartz, Marcu Grünberg, Jean Goldenberg, Ștefan Grecian, N. Lambrinescu, Teodor Cristescu, George Băzăvan, Nicolae Tomescu, Mihai Sulica, D. C. Nicolescu, Nelu Șenchea, Nist. I. Petrescu, Gh. Popescu, Gheorghiu, Bella Moise, D. Silișteanu, C. Mădulescu, Fany Mendel, Jan Ianovici, Jean Popescu, Farchy Moschu, Zaharescu Gh. Valeriu, George Teodorescu, Ilie Georgescu.
Podul Ilvaei: Nicolau Alexa.
Prahova: N. Baer.
Predeal: N. Tomovici.
Priselenți (Călărași): Cirip Dumitru.
Rădăuți: Marian Vasile, Valeriu O. Gherman.
Reni: Ion G. Popescu.
Rebricea: I. Andrieșici.
Roșosani: Ilarion Varzari.
Roman: Const. Ștefănescu, Adda Constantinescu, Eleonora Gheorghiu, Mioara și Corneliu Bontaș, D. Gheorghiu, Buium Staitzer.
Râhau (Alba): Nicolae Lalu.
R-Sărat: Petrescu B. Petre, Mișu Schwartz, Nelly T., Nicu Tomescu, A. Manoil, Semy Gartner, M. M. Gherson, Nicolae Negulescu, Neculai Gh. Mihăescu.
R-Vâlcea: Gore Bordea, Gh. Măcarescu, Dtru N. Stroie, Victor Delavâlcea, Drăgoiescu Paul, Jean Constantinescu, G. Bujorel, Chirică D. George, Ioan Georgescu.

Salvați pe un nevinovat dela moarte

Deslegătorii Concursului (Urmare)

Dobra: Adam Nistor, N. Voinic, Nic. Tigu.
Dobrovohchi: Scauteia Vladimir.
Dorohoi: Constantin Păunu, Ioan Gh. Doru.
Domnești (Muscel): Adrian A. Stroie.
Drăgănești: Mișu Tărnăcop.
Drăgășani: Mugurel Aragon.
Fălțiceni: Katz Moritz, Rozin Aizic, Valeria Volf.
Fetești (Jalomița): M. Țiteiu.
Focșani: I. Silberman, Toma Covaci, Avram M. Leibovici, Ioan Cojocaru, Costică Caprue, Miop, Petre T. Iliescu, Nestor Anton, Simon A. Askenazi, Lascar C. Murgu, Z. Arojanu, Titel C. Misi, Marcul Emilian, Petruscu Gh., Al. V. Nicolau, N. Raileanu, S. Silbervan, Pavel Nedelcu, Constantinescu Nicolae, Mișu Rabinovici, Herman Feuerstein, Hönig Iosif, P. V. Harm, Eug. N. Minac, Aizicovici Jean.
Galați: Achile Rudich, Elena C. Dimitriu, G. Max, Gheorghiu Axente, Vasile Gheorghiu, Gheorghe Oneanu, Gelu G. Onose, M. Arsenie, Noul Gălățean, Iacob și Jack Hornbein, Ghiță I. Gheorghiu, Va-

sile Danilme, Nicolau, Phit. Oprea, Ulrich Kapstick, Ap. Merize, Schacht Iacob, Perte George, Ionel Munteanu, Lt. Teodor Stoica, Chiorabia Victor, Herman Marcovici, Palade Ath. Cicrone, Șendrea C. Ionel, Rachelle Zelinger, Fischer Farkas, Louis Schwartz, Ioan Slavus, Georgescu, George Constantinescu, D. Constantinescu Lupușor, A. Georgescu.
Găești: David Marcovici, Ioan Sachelaride.
Gălgău: Ștefan Călăceanu.
Garla-Mare (Mehedinți): Gh. Văduva.
Giugiu: Mihaiescu Nicu, Nițșor Dobrescu, Mircea Ionel, Costel H. Ionescu, Const. Stoenescu, Baron Bebe.
Grădiștea: D. Mazilu.
Grigorești (Turda): Sebastian Hădărean.
Grindeni: Teodor Braveanu.
Golești: I. Pascariu.
Guranda (Botoșani): Ioan Conea.
Hațeg: Mihail Drugaciu, Dobrota Ion.
Hotarul (Romania): D. Ianculescu.

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Mai cor. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 11, 12, 13, 14 și 15, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 25 Mai 1928.

O ultimă fotografie a divei Lia de Putty

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nevinovăție

Blănăria Frații Mártonffy & Co.

Cluj, Piața Unirii No. 20

Și-a mărit prăvălia cu o secție pentru parde-
siuri de doamne, la nivelul orașelor mondiale.

Au sosit cele mai nouă modele din Paris
și Viena. Stăm la dispoziția on. public cu
prețurile cele mai solide

Rugăm Onor. public feminin să viziteze
ultimele noastre modele.